

दानीएलचे पुस्तक - क्रमांक नव्वद

दैनिकाचे उकलणे: विवाद आणि विरोधाभास यांचे ऐतिहासिक परीक्षण

Jeff Pippenger

2024-02-23

जर तुम्ही मागील लेखातील शेवटचा उतारा काळजीपूर्वक पाहिला असेल, तर तुम्ही Early Writings या पुस्तकात आढळणाऱ्या त्या उताऱ्याचा मूळ स्रोत पाहिला असेल, जो A. G. Daniells यांनी 1910 मध्ये Sister White यांच्याशी "the daily" या विषयावरील आपल्या मुलाखतीत सोबत नेल्याचा दावा केला आहे. "the daily" हे ख्रिस्ताच्या पवित्रस्थानातील सेवाकार्याचे प्रतिनिधित्व करते, असा "खोटेपणा" प्रस्थापित करण्यासाठी कार्य करणाऱ्यांना, न्यायाच्या घटकेचा घोष करणाऱ्यांना दिल्या जात असलेल्या योग्य दृष्टिकोनास Sister White यांनी दिलेल्या थेट आणि स्पष्ट मान्यतेला कमकुवत करणे आवश्यक होते. त्यांनी निर्माण केलेला "खोटेपणा" असा होता की Sister White ज्या इशान्याबद्दल विशिष्टपणे बोलत होत्या, तो एकमेव इशारा म्हणजे समय-निश्चितीबद्दलचा इशारा होता. हाच मुद्दा Arthur White आपल्या चरित्रग्रंथात प्रस्थापित करण्याचा प्रयत्न करतो, आणि हाच मुद्दा त्याचे वडील, Ellen White यांचे पुत्र, तसेच Daniells, त्या बनावट मुलाखतीद्वारे सिद्ध करण्याचा प्रयत्न करीत होते.

आधीच नमूद केल्याप्रमाणे, "द डेली" या विषयावर सिस्टर व्हाईट आणि डॅनिएल्स यांच्यामध्ये झालेल्या कोणत्याही मुलाखतीची नोंद उपलब्ध नाही. कथित मुलाखत 1931 मध्ये मांडली गेली. जर सिस्टर व्हाईट यांनी 1910 मधील एखाद्या मुलाखतीत "द डेली" बाबत डॅनिएल्सच्या पतित दृष्टिकोनाला मान्यता दिली असती, तर सिस्टर व्हाईट यांनी ज्याला आपला दृष्टिकोन प्रसारित करण्यास उत्सुक असे म्हणून ओळखले होते, असा तो मनुष्य, तिच्या त्या मान्यतेविषयी एकवीस वर्षे मौन का बाळगून राहिला असता? ती मुलाखत नव्हती; ती एक बनावट रचना होती.

मुलाखतीचा शोध लावण्यामागील हेतू तिच्या "द डेली" या विधानाचा संदर्भ असा दर्शविण्याचा होता की तो वेळ-निश्चितीविरुद्ध तिच्या इशान्याशी केवळ अनुषंगिक संबंध असलेला काहीतरी गौण मुद्दा होता; आणि 1931 चा इतिहास ज्या रीतीने त्याने मांडला, त्या पद्धतीने Arthur White ने त्या असत्यावर स्वतःचे ठसे उमटविले. एक ख्रिस्ती म्हणून त्याने केवळ इतिहास नोंदवायला हवा होता आणि ऐतिहासिक पुनरावलोकनवाद त्या समीकरणाबाहेर ठेवायला हवा होता. आपण मागील लेखाचा शेवट 1850 मधील त्या उताऱ्याने केला होता, ज्यावरून Early Writings मधील उतारा घेतलेला आहे. हे विधान प्रथम 1850 मध्ये Review मध्ये प्रकाशित झाले, आणि नंतर पुन्हा Experience and Views या पुस्तकात आले. तिसऱ्यांदा ते Early Writings या पुस्तकात दिसून येते; परंतु Early Writings या पुस्तकापर्यंतच्या त्याच्या उत्क्रांतीदरम्यान काही बदल घडले. तथापि, तिच्या कार्याला बदनाम करण्याच्या प्रयत्नात काही जण जसा दावा करतात, तसे Spirit of Prophecy मधील अनेक लेखनांमध्ये बदल करण्यात आले आहेत, असे आम्ही म्हणणार नाही.

"प्रभूने मला दाखविले की १८४३ चा तक्ता त्याच्या हाताने मार्गदर्शित करण्यात आला होता, आणि त्यातील कोणताही भाग बदलला जाऊ नये; त्यातील आकडे जसे त्याला अभिप्रेत होते तसेच होते. त्याचा हात त्यावर होता आणि काही आकड्यांतील एक चूक त्याने झाकून ठेवली होती, म्हणून त्याचा हात दूर केला जाईपर्यंत कोणीही ती पाहू शकले नाही."

"मग 'दररोजच्या' संदर्भात मी पाहिले की, 'यज्ञ' हा शब्द मानवी शहाणपणाने घातला गेला होता, आणि तो मूळ मजकुराचा भाग नाही; आणि ज्यांनी न्यायाच्या घटकेचा घोष केला, त्यांना प्रभूने याविषयीची योग्य समज दिली. 1844 पूर्वी, जेव्हा ऐक्य अस्तित्वात होते, तेव्हा जवळजवळ सर्वजण 'दररोजच्या' योग्य समजुतीवर एकवटलेले होते; परंतु 1844 पासून, गोंधळाच्या स्थितीत, इतर मतप्रणाली स्वीकारल्या गेल्या, आणि त्यानंतर अंधकार व गोंधळ आला." Review and Herald, November 1, 1850.

हा उतारा मूळतः १८४९ सालच्या *The Present Truth* या प्रकाशनात होता; परंतु तो नोव्हेंबर, १८५० मध्ये *Review and Herald* मध्ये छापण्यात आला. मूळ हस्तलिखितात सिस्टर व्हाइट स्पष्टपणे असे नमूद करतात की त्या अलीकडे प्रभुने त्यांना दाखविलेल्या अनेक गोष्टी लिहून काढत आहेत; आणि तुम्ही संपूर्ण लेख वाचाल तेव्हा तुम्हाला अनेक विषय हाताळलेले दिसून येतील. त्यांना दाखविण्यात आलेल्या सुमारे वीस वेगवेगळ्या विषयांचा त्यात समावेश आहे. मुद्दा असा आहे की मूळ लेखात "the daily" हा विषय आणि "time setting" हा विषय या त्यांना दाखविण्यात आलेल्या गोष्टींविषयीच्या दोन भिन्न प्रकटीकरणे होती.

मूळ हस्तलिखितात त्यांची ओळख वेगवेगळ्या परिच्छेदांमध्ये करण्यात आली होती. जेव्हा हा उतारा *Experience and Views* मध्ये पुनर्मुद्रित करण्यात आला, तेव्हा संपादकांनी "the daily" विषयी अग्रणींच्या मतास सिस्टर व्हाइट समर्थन देते तो परिच्छेद, त्यानंतर काळ-निश्चितीविरुद्ध इशारा देणाऱ्या पुढील परिच्छेदासोबत एकत्र केला. तुम्ही मूळ मजकूर वाचताना, काही विषयांवर मोठ्या अक्षरांच्या उपयोगाद्वारे विशेष भर देण्यात आलेला आहे, याची नोंद घ्या. ज्या परिच्छेदात ती "the daily" विषयी अग्रणींच्या मतास मान्यता देते, त्या ठिकाणी ती *Daily* हा शब्द मोठ्या अक्षराने लिहिते; आणि पुढील परिच्छेदात ती *Time* हा शब्द मोठ्या अक्षराने लिहिते; अशा प्रकारे तिला दाखविण्यात आलेल्या त्या दोन विषयांमधील थेट भेद ती स्पष्टपणे दर्शविते.

"प्रिय बंधूनों व भगिनींनो,

"अलीकडे प्रभुने मला दृष्टांतात जे दाखविले आहे, त्याचा एक संक्षिप्त आलेख मी तुम्हांला द्यावयाची इच्छा बाळगते. मला येशूचे सौंदर्य आणि देवदूतांचे एकमेकांवरील प्रेम दाखविण्यात आले. देवदूत म्हणाला—तुम्हांला त्यांचे प्रेम दिसत नाही काय?—त्याचा पाठपुरावा करा. त्याचप्रमाणे देवाच्या लोकांनीही एकमेकांवर प्रेम केले पाहिजे. दोष एखाद्या भावावर ठेवण्यापेक्षा तो स्वतःवर येऊ द्या. मला दिसले की 'तुमच्याकडे जे काही आहे ते विकून दानधर्म करा' हा संदेश काही लोकांनी त्याच्या स्पष्ट प्रकाशात दिला नव्हता; आमच्या तारणाऱ्याच्या या वचनांचा खरा उद्देश स्पष्टपणे मांडण्यात आला नव्हता. मला दिसले की विक्री करण्याचा उद्देश असा नव्हता की जे श्रम करू शकतात व स्वतःचा निर्वाह करू शकतात, त्यांना द्यावे; तर सत्याचा प्रसार करावा, हा होता. जे श्रम करण्यास समर्थ आहेत, त्यांना आळशीपणात पोसणे व लाडावणे हे पाप आहे. काही जण सर्व सभाना उपस्थित राहण्याविषयी अतिशय उत्साही होते; देवाचे गौरव व्हावे म्हणून नव्हे, तर 'भाकर आणि मासे' यांसाठी. अशांनी आपल्या कुटुंबाच्या गरजा भागविण्यासाठी, आणि वर्तमान सत्याच्या मौल्यवान कार्याच्या आधारासाठी देण्यास काहीतरी आपल्याजवळ असावे म्हणून, 'जे चांगले आहे ते' आपल्या हातांनी घरी राहून कष्ट केलेले कितीतरी अधिक बरे."

"काही जण, मी पाहिले, अविश्वासू लोकांसमोर आजारी लोक बरे व्हावेत म्हणून प्रार्थना करण्यात चुकले होते. जर आमच्यापैकी कोणी आजारी असेल, आणि याकोब 5:14, 15 नुसार मंडळीच्या वडिलांना त्याच्यावर प्रार्थना करण्यासाठी बोलावील, तर आपण येशूच्या उदाहरणाचे अनुसरण केले पाहिजे. त्याने अविश्वासांना खोलीबाहेर घातले, आणि मग आजारी लोकांना बरे केले; म्हणून जेव्हा आपण आमच्यामधील आजारी लोकांसाठी प्रार्थना करतो, तेव्हा ज्यांना विश्वास नाही अशांच्या अविश्वासापासून आपण वेगळे होण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे."

"मग माझे लक्ष त्या काळाकडे पुन्हा वळविण्यात आले, जेव्हा येशूने आपल्या शिष्यांना एकांतात वरच्या खोलीत नेले, आणि प्रथम त्यांचे पाय धुतले, आणि नंतर त्यांना तुटलेल्या भाकरीतून खावयास दिले, जी त्याच्या विदीर्ण देहाचे प्रतिनिधित्व करीत होती, आणि द्राक्षवल्लीचा रस दिला, जो त्याच्या सांडलेल्या रक्ताचे प्रतिनिधित्व करीत होता. मी पाहिले की सर्वांनी या गोष्टींत समजून-उमजून वागावे, आणि येशूच्या उदाहरणाचे अनुसरण करावे, आणि या विधी पाळताना, अविश्वासूंहून शक्य तितके विलग असावे."

"मग मला दाखविण्यात आले की, येशू पवित्रस्थानातून बाहेर पडल्यानंतर सात शेवटच्या पीडा ओतल्या जातील. देवदूत म्हणाला—देव आणि कोकरा यांचा क्रोधच दुष्टांच्या विनाशास किंवा मृत्यूस कारणीभूत होतो. देवाच्या वाणीने संत ध्वजांसह सज्ज असलेल्या सैन्यासारखे पराक्रमी आणि भयप्रद होतील; परंतु ते त्या वेळी लिहिलेला न्याय अंमलात आणणार नाहीत. त्या न्यायाची अंमलबजावणी 1000 वर्षांच्या समाप्तीला होईल."

“पवित्रजन अमरत्वात रूपांतरित झाल्यानंतर, आणि एकत्र वर उचलले गेल्यावर, आणि आपल्या वीणा, मुकुट इत्यादी प्राप्त केल्यावर, आणि पवित्र नगरीत प्रवेश केल्यानंतर, येशू व पवित्रजन न्यायासनावर बसतात. पुस्तके उघडली जातात—जीवनाचे पुस्तक आणि मृत्यूचे पुस्तक; जीवनाच्या पुस्तकात पवित्रजनांची सत्कर्म नोंदलेली असतात, आणि मृत्यूच्या पुस्तकात दुष्टांची दुष्कर्म नोंदलेली असतात. या पुस्तकांची विधानपुस्तकाशी, म्हणजे बायबलशी, तुलना केली जाते, आणि त्यानुसार त्यांचा न्याय केला जातो. पवित्रजन येशूसह एकमताने दुष्ट मेलेल्यांवर आपला न्याय उच्चारतात. पाहा! देवदूत म्हणाला, पवित्रजन येशूसह एकमताने न्यायासनावर बसतात, आणि शरीरात केलेल्या कर्मानुसार प्रत्येक दुष्टाला त्याचा माप देतात, आणि न्यायाची अंमलबजावणी होताना त्यांना काय प्राप्त व्हावे लागेल, हे त्यांच्या नावांसमोर नोंदवले जाते. मी पाहिले की, हे पवित्रजनांचे येशूसह पवित्र नगरीत पृथ्वीवर ती अवतरित होण्यापूर्वी, त्या 1000 वर्षांच्या काळातील कार्य होते. मग त्या 1000 वर्षांच्या समाप्तीला, येशू, देवदूत, आणि त्याच्याबरोबरचे सर्व पवित्रजन पवित्र नगरीतून बाहेर पडतात, आणि तो त्यांच्यासह पृथ्वीवर उतरू लागतो, तेव्हा दुष्ट मेलेले उठविले जातात; आणि ज्यांनी ‘त्याला भोसकले’ तेच लोक, उठविले गेल्यावर, त्याला दूरवरून त्याच्या सर्व गौरवात, आणि त्याच्याबरोबर देवदूत व पवित्रजनांसह पाहतील, आणि त्याच्यामुळे विलाप करतील. ते त्याच्या हातांतील, पायांतील खिळ्यांच्या खुणा, आणि त्याच्या कुशीत भाल्याने भोसकलेल्या जागेकडे पाहतील. त्या वेळी खिळ्यांच्या आणि भाल्याच्या खुणाच त्याचा गौरव असतील. त्या 1000 वर्षांच्या समाप्तीला येशू जैतून पर्वतावर उभा राहतो, आणि तो पर्वत दुभंगतो, आणि एक विशाल सपाट मैदान बनतो, आणि त्या वेळी जे पळतात ते नुकतेच उठविलेले दुष्ट असतात. मग पवित्र नगरी खाली उतरते आणि त्या मैदानावर स्थिरावते.”

“त्यानंतर सैतान पुनरुत्थित झालेल्या दुष्टांना आपल्या आत्म्याने प्रेरित करतो. तो त्यांची खुशामत करून त्यांना सांगतो की नगरातील सैन्य लहान आहे, आणि त्याचे सैन्य मोठे आहे, आणि ते संतांवर विजय मिळवून नगर हस्तगत करू शकतात. सैतान आपले सैन्य एकत्र करीत असताना, संत नगरात होते, देवाच्या परादीसाचे सौंदर्य आणि वैभव पाहत होते. येशू त्यांच्या अग्रभागी होता व त्यांना पुढे नेत होता. अचानक तो मनोहर तारणारा आमच्या समुदायातून नाहीसा झाला; परंतु लवकरच आम्हाला त्याचा प्रिय स्वर ऐकू आला, जो म्हणाला, ‘या, माझ्या पित्याचे आशीर्वादित जनहो, जगाच्या पायाभरणीपासून तुमच्यासाठी सिद्ध केलेले राज्य वतन म्हणून घ्या.’ आम्ही येशूभोवती जमलो, आणि त्याने नगराचे दरवाजे बंद करताच दुष्टांवर शाप उच्चारला गेला. दरवाजे बंद झाले. मग संतांनी आपल्या पंखांचा उपयोग करून नगराच्या भिंतीच्या माथ्यावर उड्डाण केले. येशूही त्यांच्याबरोबर होता; त्याचा मुकुट तेजस्वी व गौरवशाली दिसत होता. तो मुकुटामध्ये मुकुट असा होता, अशा प्रकारचे सात मुकुट होते. संतांचे मुकुट अत्यंत शुद्ध सौन्याचे होते, आणि ताऱ्यांनी अलंकृत होते. त्यांची मुखे गौरवाने तेजोमय झाली होती, कारण ते येशूच्या प्रत्यक्ष प्रतिमेत होते; आणि ते उठून सर्वजण एकत्र नगराच्या शिखरावर गेले, ते दृश्य पाहून मी परमानंदित झालो.”

“मग दुष्टांनी त्यांनी काय गमावले आहे ते पाहिले; आणि देवाकडून त्यांच्यावर अग्नी निघाला व त्यांना भस्म करून टाकले. हाच न्यायनिवाड्याची अंमलबजावणी होता. त्यानंतर दुष्टांना, संतांनी येशूसह एकमताने त्या 1000 वर्षांच्या काळात त्यांच्यासाठी जे मोजून ठरविले होते, त्याप्रमाणेच फळ मिळाले. देवाकडून आलेल्या त्याच अग्नीने, ज्याने दुष्टांना भस्म केले, संपूर्ण पृथ्वी शुद्ध केली. तुटलेले, विदीर्ण पर्वत तीव्र उष्णतेने वितळून गेले; वातावरणही तसेच, आणि सर्व काडीकचरा भस्म झाला. मग आमचा वारसा आमच्यासमोर उघड झाला, वैभवशाली व सुंदर, आणि आम्ही नव्याने केलेली संपूर्ण पृथ्वी वतन म्हणून प्राप्त केली. आम्ही सर्वांनी मोठ्या आवाजात उद्गार काढले, गौरव, हालेलूया.”

“मी हेही पाहिले की मेंढपाळांनी, कोणत्याही महत्त्वाच्या नव्या मुद्द्याचे समर्थन करण्यापूर्वी—ज्याला बायबलचा आधार आहे असे त्यांना वाटत असेल—ज्यांच्यावर विश्वास ठेवण्याचे त्यांना कारण आहे अशा लोकांचा, जे सर्व संदेशांमध्ये राहिले आहेत आणि सर्व वर्तमान सत्यात दृढ आहेत, त्यांचा सल्ला घ्यावा. मग मेंढपाळ पूर्णपणे एकचित्त होतील, आणि मेंढपाळांचे ऐक्य मंडळीला जाणवेल. मी पाहिले की असा मार्ग अवलंबिल्यास दुःखद फूट पडणे टळेल; आणि मग अमूल्य कळप विभागला जाण्याचा, व मेंढपाळाशिवाय मेंढ्या विखुरल्या जाण्याचा, काहीही धोका राहणार नाही.”

“२३ सप्टेंबर रोजी, प्रभूने मला दाखविले की त्याने आपल्या लोकांच्या उरलेल्या अवशेषांना परत मिळविण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे केला आहे, आणि या एकत्रीकरणाच्या काळात प्रयत्न दुष्पट केले गेले पाहिजेत. विखुरण्याच्या काळात इस्राएलाला मार देण्यात आला व तो फाडला गेला; परंतु आता एकत्रीकरणाच्या काळात देव आपल्या लोकांना बरे करील आणि त्यांचे घाव बांधील. विखुरण्याच्या काळात सत्याचा प्रसार करण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नांचा फारच थोडा परिणाम झाला, फार थोडे किंवा काहीच साध्य झाले नाही; परंतु एकत्रीकरणाच्या काळात, जेव्हा देवाने आपल्या लोकांना एकत्र करण्यासाठी आपला हात लावला आहे, तेव्हा सत्याचा प्रसार करण्याचे प्रयत्न त्यांचा अभिप्रेत परिणाम साधतील. सर्वानी कार्यात एकचित्त व उत्साही असले पाहिजे. मी पाहिले की आता या एकत्रीकरणाच्या काळात आपले मार्गदर्शन व्हावे म्हणून विखुरण्याच्या काळातील उदाहरणांचा कोणाकडूनही उल्लेख केला जाणे लज्जास्पद आहे; कारण देव आता आपल्यासाठी तेव्हापेक्षा अधिक काही करीत नसेल, तर इस्राएल कधीही एकत्र केला जाणार नाही. सत्य जसे उपदेशाने प्रचारिले जावे, तसेच ते एखाद्या पत्राद्वारे प्रकाशित केले जाणेही तितकेच आवश्यक आहे.

“प्रभूने मला दाखविले की 1843 चा तक्ता त्याच्या हाताने निर्देशित करण्यात आला होता, आणि त्याचा कोणताही भाग बदलला जाऊ नये; की त्यांतील अंक जसे त्याला अपेक्षित होते तसेच होते. त्याचा हात त्यावर होता आणि त्याने काही अंकांतील एक चूक झाली होती, म्हणून त्याचा हात दूर केला जाईपर्यंत कोणीही ती पाहू शकत नव्हते.”

“त्यानंतर मला ‘डेली’ विषयी असे दिसले की, ‘बलिदान’ हा शब्द मनुष्याच्या बुद्धीने पुरविला गेला आहे, आणि तो मजकुराचा भाग नाही; आणि ज्यांनी न्यायनिवाड्याच्या घटकेचा पुकारा दिला, त्यांना प्रभूने त्याविषयीची योग्य दृष्टी दिली. १८४४ पूर्वी, जेव्हा ऐक्य अस्तित्वात होते, तेव्हा जवळजवळ सर्वजण ‘डेली’ विषयीच्या योग्य दृष्टीवर एकमताने उभे होते; परंतु १८४४ पासून, गोंधळाच्या अवस्थेत, इतर मतांचा स्वीकार करण्यात आला, आणि त्यानंतर अंधकार व गोंधळ आले.”

“प्रभूने मला दाखविले की 1844 पासून काळ ही परीक्षा राहिलेली नाही, आणि काळ पुन्हा कधीही परीक्षा ठरणार नाही.”

“मग माझे लक्ष त्या काही लोकांकडे वेधण्यात आले, जे या मोठ्या भ्रमात आहेत की, प्रभु येण्यापूर्वी संतांनी अद्याप जुन्या यरुशलेमास, इत्यादी, जावे लागेल. असा दृष्टिकोन तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाखाली चालू असलेल्या देवाच्या वर्तमान कार्यापासून मन व रस हटविण्यास कारणीभूत ठरतो; कारण जर आपल्याला यरुशलेमास जायचे असेल, तर आपली मने स्वाभाविकपणे तेथेच लागतील, आणि संतांना यरुशलेमास पोहोचविण्यासाठी आपल्या साधनांचा इतर उपयोगांपासून अडवून ठेवला जाईल. मी पाहिले की त्यांना या मोठ्या भ्रमात जाऊ दिले जाण्याचे कारण हे आहे की त्यांनी गत अनेक वर्षांपासून ज्या ज्या चुकांत ते राहिले आहेत, त्या कबूल करून त्यांचा त्याग केलेला नाही.” Review and Herald, November 1, 1850.

हा उतारा अशा विधानाने आरंभ होतो: “प्रभूने अलीकडे दृष्टांतात मला जे दाखविले आहे, त्याचा एक संक्षिप्त आराखडा तुम्हाला द्यावा अशी माझी इच्छा आहे.” तेथे अनेक विषय मांडले गेले होते, आणि “the daily” विषयीचा परिच्छेद तिने पुढील परिच्छेदाशी जोडला नव्हता. ते नंतर संपादकांनी केले; त्यांनी हा उतारा Experience and Views मध्ये, आणि त्यानंतर Early Writings मध्ये ठेवला. Experience and Views मध्ये संपादकांनी पहिले आठ परिच्छेद वगळले, आणि तिला “the daily” व वेळ ठरविणे यांविषयी जे दाखविण्यात आले होते, त्या परिच्छेदांना एकत्र केले. Experience and Views 1851 मध्ये प्रकाशित झाले, आणि त्यानंतर Early Writings 1882 मध्ये प्रकाशित झाले.

Early Writings हे मूलतः *Experience and Views* मध्ये प्रकट झालेल्याच त्या चार परिच्छेदांचे होते, परंतु एका महत्त्वपूर्ण अपवादासह. *Experience and Views* मध्ये समय-निश्चितीविषयी भाष्य करणारा एक-वाक्यीय परिच्छेद “the daily” विषयी भाष्य करणाऱ्या त्याच्या आधीच्या परिच्छेदासोबत एकत्रित करण्यात आला होता. त्यानंतर, मूलतः समय-निश्चितीविषयीच्या त्या परिच्छेदानंतर येणारा परिच्छेद समाविष्ट करण्यात आला

होता. *Early Writings* मध्ये *Experience and Views* मधील एका भिन्न उताऱ्यातून घेतलेला एक परिच्छेद, आता "the daily" आणि समय-निश्चिती या दोन्ही विषयांना उद्देशून असलेल्या परिच्छेदांच्या मध्ये ठेवण्यात आला होता; आणि मूळतः त्यानंतर जुने यरुशलम येथे यात्रांना जाणे का चुकीचे होते हे स्पष्ट करणारा एक परिच्छेद येत होता.

Experience and Views च्या दुसऱ्या पानावरून काढून टाकलेला परिच्छेद, आणि नंतर Early Writings मधील उताऱ्यात समाविष्ट केलेला, 1844 पासून सुरू झालेल्या "the daily" संबंधीच्या गोंधळात केवळ अधिक भर घालत होता. तो परिच्छेद सिस्टर व्हाइट यांच्या दृष्टांताच्या मूळ वर्णनात नव्हता.

"परमेश्वराने मला दाखविले आहे की तिसऱ्या देवदूताचा संदेश पुढे गेला पाहिजे, आणि प्रभूच्या विखुरलेल्या लेकरांमध्ये जाहीर केला गेला पाहिजे, आणि तो वेळेवर अवलंबून ठेवला जाऊ नये; कारण वेळ पुन्हा कधीही कसोटी ठरणार नाही. मी पाहिले की काही जण वेळेचा प्रचार केल्यामुळे उत्पन्न झालेल्या खोट्या उत्तेजनात येत होते; तिसऱ्या देवदूताचा संदेश वेळेपेक्षा अधिक सामर्थ्यवान होता. मी पाहिले की हा संदेश आपल्या स्वतःच्या पायावर उभा राहू शकतो, आणि त्याला बळ देण्यासाठी वेळेची गरज नाही, आणि तो महान सामर्थ्याने पुढे जाईल, आणि आपले कार्य करील, आणि धार्मिकतेने संक्षिप्त केला जाईल." Experience and Views, 48.

Experience and Views च्या अट्टेचाळीसाव्या पानावरील परिच्छेद Early Writings मधील त्या परिच्छेदानंतर घालण्यात आला, जो दोन भिन्न परिच्छेद एकत्र करून तयार करण्यात आला होता, आणि त्यामुळे मूळ निवेदनात अस्तित्वात नसलेला काळ-निश्चितीवर भर देण्यात आला.

१९३१ मध्ये, यरुशलमच्या लोकांवर राज्य करणाऱ्या प्राचीन पुरुषांनी एक कथा बनवली, ज्यात असा दावा करण्यात आला की १९१० मध्ये डॉनिएल्स यांनी सिस्टर व्हाइट यांची मुलाखत घेतली होती; आणि डॉनिएल्स यांनी दिलेल्या साक्ष्यात तो १८४३ च्या चार्टचा उल्लेख करतो, आणि म्हणतो की सिस्टर व्हाइट यांची मुलाखत घेत असताना त्याने त्या चार्टवरील अस्तित्वात नसलेल्या पवित्रस्थानाकडे बोट दाखविले. असे मानले जाते की त्याच्याजवळ Early Writings हे पुस्तक होते, आणि त्याने तिला तिचा अर्थ काय होता याविषयी विचारले असता, आणि तिच्या उत्तरांच्या आधारे, तो केवळ हाच निष्कर्ष काढू शकला की Early Writings मधील "the daily" बाबतच्या अग्रगण्य मताला समर्थन देणारा उतारा प्रत्यक्षात समय-निर्धारणाविरुद्धचा इशारा होता. ही बनावट मुलाखत घडून एकवीस वर्षे झाल्यावर आणि ज्यांची मुलाखत घेतली गेली होती असे मानले गेले त्या व्यक्तींच्या मृत्यूनंतर सोळा वर्षांनी, डॉनिएल्स ही साक्ष तिसऱ्या पिढीच्या इतिहासात ठेवतो.

एफ. सी. गिल्बर्ट हे हिब्रू भाषेचे विद्वान होते, आणि "दैनिक" या शब्दाचा योग्य अर्थ मूर्तिपूजकत्व असा आहे, याला त्यांनी केवळ पायोनियरांनी आणि एलेन व्हाइट यांनी तसे म्हटले म्हणून समर्थन दिले नाही. त्यांनी त्याचा बचाव दानियेल या संदेष्ट्याने वापरलेल्या हिब्रू मजकुराच्या समजुतीच्या आधारे केला. त्या काळात ते अॅडव्हेंटिस्टांतील प्रमुख हिब्रू विद्वान होते. डॉनियल्स आणि प्रेस्कॉट पुढे रेटत असलेल्या "दैनिक" विषयक वादाचा विस्तार होत असताना, पायोनियरांच्या भूमिकेच्या बचावासाठी उभे राहिलेल्या प्रमुख विद्वानांपैकी गिल्बर्ट हे एक होते. ८ जून, १९१० रोजी त्यांची एलेन व्हाइट यांच्याशी भेट झाली, आणि नंतर त्यांनी स्वतः व सिस्टर व्हाइट यांच्यात झालेल्या चर्चेची नोंद केली. डॉनियल्सची साक्ष एफ. सी. गिल्बर्ट यांच्या साक्षीच्या पूर्णपणे विरुद्ध आहे.

Manuscript Releases च्या वीसाव्या खंडातील सतराव्या ते बावीसाव्या पानांमध्ये, सिस्टर व्हाइट यांनी "daily" विषयी Daniells आणि Prescott यांच्या भूमिकेचा उल्लेख केला आहे. F. C. Gilbert यांनी Ellen White यांच्याशी झालेल्या आपल्या मुलाखतीच्या अहवालात जी वाक्यरचना नोंदविली आहे, ती Manuscript Releases मधील उताऱ्यात सिस्टर व्हाइट यांनी स्वतः मांडलेल्या विधानांशी जवळजवळ तंतोतंत जुळणारी आहे. म्हणून, Manuscript Releases प्रकाशित होण्यापूर्वी आणि प्रसारित होण्यापूर्वी अनेक वर्षे, Daniells यांनी सिस्टर व्हाइट यांच्याशी झालेल्या कथित मुलाखतीच्या आशयाविषयी केलेल्या दाव्याला खंडन करण्यासाठी किंवा समर्थन देण्यासाठी कोणतेही ठोस, प्रेरित साक्ष्य उपलब्ध नव्हते. अधिक महत्त्वाचे म्हणजे, "daily" विषयी त्याच्या

दोषपूर्ण मताला कोणतीही प्रेरित मान्यता नव्हती. आणि त्याहूनही अधिक महत्त्वाचे म्हणजे, आता Manuscript Releases उपलब्ध असतानासुद्धा—“the daily” विषयी त्याच्या दोषपूर्ण मताला अद्यापही कोणतीही प्रेरित मान्यता नाही!

तरीदेखील आज, लाओदीकेयातील अॅडव्हेंटिझमला असे शिकविले जाते की सिस्टर व्हाइट यांची “daily” विषयी कोणतीही भूमिका नाही; फक्त इतकेच की तो “चाचणीचा प्रश्न” नाही आणि आपण “या विषयावर शांत राहावे.” आज काहीतरी उलटे झाले आहे, आणि जे उलटे झाले आहे ते असे की “the daily” विषयीची खरी भूमिका आता देवाच्या लोकांमध्ये अल्पमतातील मत ठरली आहे. 1910 मध्ये, अल्पमतातील मत म्हणजे कॉनराडीचे मत होते, जे डॅनिएल्स आणि प्रेस्कॉट यांच्याकडून पुढे रेटले जात होते, आणि बहुमताचे मत म्हणजे पायोनियरांची भूमिका होती.

सिस्टर व्हाइट यांच्याशी झालेल्या आपल्या मुलाखतीविषयी एफ. सी. गिल्बर्ट यांचे पुढील विधान आहे; त्याची तुलना Manuscript Releases शी करावी, जे या The Book of Daniel मालिकेतील एक्याऐंशीव्या लेखात संपूर्णपणे समाविष्ट करण्यात आले आहे.

“डॅनिएल्स आणि प्रेस्कॉट... कार्यातील वयोवृद्ध बंधूंना काहीही बोलण्याची कोणतीही संधी देत नव्हते.... डॅनिएल्स मला भेटण्यासाठी येथे आला होता, आणि मी त्याला भेटले नाही.... कोणत्याही विषयावर मला त्याच्याशी काहीही बोलायचे नव्हते. ते ‘daily’ विषयावर जे काही उभे करण्याचा प्रयत्न करित आहेत, त्यात काहीही तथ्य नाही.... मी वॉशिंग्टनमध्ये असताना असे वाटत होते की जणू काहीतरी त्यांच्या मनांना वेदून बसले होते, आणि मला त्यांच्यापर्यंत पोहोचताच येत नव्हते. ‘daily’ या विषयाशी आपला काहीही संबंध असता कामा नये... मला ठाऊक होते की ते माझ्या संदेशाच्या विरोधात कार्य करतील, आणि मग लोकांना असे वाटणार नाही की माझ्या संदेशात काही अर्थ आहे. मी त्याला लिहिले आहे आणि त्याला सांगितले आहे की तो स्वतःला जनरल कॉन्फरन्सचा अध्यक्ष होण्यास अयोग्य ठरवीत आहे.... अध्यक्षपद टिकवून ठेवण्यास योग्य असा मनुष्य नाही.”

“‘दैनिक’ विषयक हा संदेश जर परीक्षेचा संदेश असता, तर प्रभुने मला ते दाखविले असते. या विषयात या लोकांना आरंभीपासून शेवट दिसत नाही....जे या कार्यात गुंतलेले आहेत, त्यांपैकी कोणालाही भेटण्यास मी पूर्णपणे नकार देते.

“देवाने मला दिलेला प्रकाश असा आहे की बंधू Daniells यांनी अध्यक्षपदावर पुरेसा काळ उभे राहिले आहेत.... आणि मला सांगण्यात आले की या गोष्टींपैकी कोणत्याही विषयावर त्यांच्याशी पुढे अजिबात संभाषण करू नये. मी या प्रकरणाविषयी Daniells यांना भेटणार नव्हते, आणि मी त्यांच्याशी एक शब्दही बोलणार नव्हते. त्यांनी मला त्यांना मुलाखत देण्याची विनंती केली, पण मी नकार दिला.... मला सांगण्यात आले की आपल्या लोकांना इशारा द्यावा की ते जे शिकवीत आहेत त्या गोष्टींशी त्यांचा काहीही संबंध असू नये.... मला प्रभूकडून ते ऐकण्यास मनाई करण्यात आली होती. मी याविषयी माझा अभिप्राय असा व्यक्त केला आहे की त्यावर मला कणमात्रही विश्वास नाही.... ते जे काही करित आहेत, ही संपूर्ण गोष्ट सैतानाची एक युक्ती आहे.” ८ जून, १९१० रोजी Ellen White यांनी F. C. Gilbert यांना दिलेल्या मुलाखतीचा त्यांचा अहवाल.

आपण हा विषय पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“जो पृष्ठभागाखाली पाहतो, जो सर्व मनुष्यांची अंतःकरणे वाचतो, तो ज्यांना महान प्रकाश मिळाला आहे त्यांच्याविषयी म्हणतो: ‘ते त्यांच्या नैतिक व आध्यात्मिक स्थितीमुळे दुःखित व स्तब्ध झालेले नाहीत.’ ‘होय, त्यांनी आपल्या स्वतःच्या मार्गाची निवड केली आहे, आणि त्यांच्या आत्म्यास त्यांच्या घृणास्पद गोष्टींत आनंद वाटतो. मीही त्यांच्या भ्रमांची निवड करीन, आणि त्यांची भीती त्यांच्यावर आणीन; कारण जेव्हा मी बोलाविले, तेव्हा कोणीही उत्तर दिले नाही; जेव्हा मी बोललो, तेव्हा त्यांनी ऐकले नाही; परंतु त्यांनी माझ्या दृष्टीपुढे वाईट केले, आणि ज्यात मला आनंद नव्हता तेच त्यांनी निवडले.’ ‘देव त्यांना प्रबळ भ्रम पाठवील, ज्यामुळे त्यांनी असत्यावर विश्वास ठेवावा,’ कारण ‘त्यांनी सत्याच्या प्रेमाचा स्वीकार केला नाही, जेणेकरून त्यांचे तारण व्हावे,’ ‘परंतु त्यांनी अधर्मात आनंद मानला.’ यशया 66:3, 4; 2 थेस्सलनीकाकरांस 2:11, 10, 12.”

“स्वर्गीय शिक्षकाने विचारले: ‘तुम्ही योग्य पायावर बांधणी करीत आहात आणि देव तुमची कर्मे स्वीकारतो, असा दिखावा यापेक्षा मनाला फसविणारा अधिक सामर्थ्यवान भ्रम कोणता असू शकतो, जेव्हा प्रत्यक्षात तुम्ही अनेक गोष्टी सांसारिक नीतीनुसार करीत आहात आणि यहीवाविरुद्ध पाप करीत आहात? अरे, ही एक मोठी फसवणूक आहे, एक मोहक भ्रम आहे, जो मनांवर अधिकार करतो, जेव्हा जे लोक एकदा सत्य जाणून होते, ते भक्तीच्या स्वरूपालाच तिच्या आत्मा व सामर्थ्य समजण्याची चूक करतात; जेव्हा ते असे समजतात की ते धनवान आहेत, संपत्तीने समृद्ध झाले आहेत आणि त्यांना कशाचीही गरज नाही, परंतु प्रत्यक्षात त्यांना प्रत्येक गोष्टीची गरज आहे.’”

“ज्यांनी आपली वस्त्रे निष्कलंक राखली आहेत अशा आपल्या विश्वासू सेवकांविषयी देव बदललेला नाही. परंतु बरेच जण, ‘शांती आणि सुरक्षितता,’ असे आक्रोश करीत आहेत, तर त्यांच्यावर अचानक विनाश येत आहे. जोपर्यंत संपूर्ण पश्चात्ताप होत नाही, जोपर्यंत मनुष्य कबुलीजबाबाने आपली अंतःकरणे नम्र करीत नाहीत आणि येशूमध्ये जसे सत्य आहे तसे ते स्वीकारत नाहीत, तोपर्यंत ते कधीही स्वर्गात प्रवेश करणार नाहीत. जेव्हा आपल्या श्रेणींमध्ये शुद्धीकरण होईल, तेव्हा आपण यापुढे ‘आम्ही धनवान आहोत, मालमत्तेने समृद्ध झालो आहोत, आणि आम्हाला कशाचीही गरज नाही,’ असे म्हणत निश्चिंत बसणार नाही.”

“कोण सत्यतेने असे म्हणू शकतो: ‘आमचे सोने अग्नीत तावून-सुलाखून निघालेले आहे; आमची वस्त्रे जगापासून निष्कलंक आहेत?’ मी आमच्या शिक्षकालाच तथाकथित धार्मिकतेच्या वस्त्रांकडे बोट दाखवीत असताना पाहिले. ती उतरवून टाकून, त्याने खाली दडलेली मलिनता उघडी पाडली. मग तो मला म्हणाला: ‘त्यांनी आपली मलिनता आणि स्वभावातील कुजलेपणा किती दांभिकपणे झाकून ठेवला आहे, हे तुला दिसत नाही काय?’ ‘विश्वासू नगरी वेश्या कशी झाली आहे!’ माझ्या पित्याचे घर व्यापारी व्यवहाराचे घर बनविले गेले आहे, असे एक ठिकाण की जिथून दैवी उपस्थिती आणि गौरव निघून गेले आहेत! याच कारणास्तव दुर्बलता आहे, आणि सामर्थ्याचा अभाव आहे.’”

“सध्या स्वतःच्या पाठीमागे फिरण्याच्या पापाने फुगविली जात असलेली मंडळी जर पश्चात्ताप करून परिवर्तित झाली नाही, तर ती स्वतःच्या कर्मफळाचा भोग भोगील, जोपर्यंत तिला स्वतःचाच तिटकारा वाटू लागणार नाही. जेव्हा ती वाईटाचा प्रतिकार करील आणि चांगल्याची निवड करील, जेव्हा ती पूर्ण नम्रतेने देवाचा शोध घेईल आणि ख्रिस्तामधील तिच्या उच्च बोलावणीपर्यंत पोहोचेल, सनातन सत्याच्या व्यासपीठावर उभी राहून आणि विश्वासाने तिच्यासाठी सिद्ध केलेल्या साध्य गोष्टींना धरून ठेवील, तेव्हा ती बरी होईल. तेव्हा ती देवाने दिलेल्या तिच्या साधेपणा व पवित्रतेत प्रकट होईल, पृथ्वीवरील गुंतागुंतींपासून वेगळी, आणि सत्याने तिला खरोखरीच स्वतंत्र केले आहे हे दर्शवील. तेव्हा तिचे सदस्य खरोखर देवाचे निवडलेले, त्याचे प्रतिनिधी असतील.”

Testimonies, volume 8, 249, 250.